

Siquid salubre vallibus frondet vestris,
 Levamen ægro ferte certatim vati.
 Sic ille charis redditus rursùm Musis
 Vicina dulci prata mulcebit cantu.
 Ipse inter atros emirabitur lucos
 Numa, ubi beatum degit otium æternum.
 Suam reclinis semper Ægeriam spectans.
 Tumidusque et ipse Tiberis, hinc delinitus,
 Spei favebit annuæ colonorum:
 Nec in sepulchris ibit obsessum reges
 Nimiùm sinistro laxus irruens loro:
 Sed fræna melius temperabit undarum,
 Adusque curvi salsa regna Portumni.

MANSUS.

Joannes Baptista Mansus Marchio Villensis, vir ingenii laude, tum
 litterarum studio, nec non et bellica virtute, apud Italos clarus in
 urbis est. Ad quem Torquati Tassi Dialogus extat de Amicitia
 scriptus; erat enim Tassi amicissimus; ab quo etiam inter Campaniæ
 principes celebratur, in illo poemate cui titulus Gerusalemme Con-
 quistata, lib. 20—

“Fra cavalier magnanimi, è cortesi
 Risplende il Manso”—

is authorem Neapoli commorantem summâ benevolentia prosecutus
 est, multaque ei detulit humanitatis officia. Ad hunc itaque hospes
 ille antequam ab ea urbe discederet, ut ne ingratum se ostenderet,
 hoc carmen misit.

HÆC quoque, Manse, tuæ meditantur carmina laudi
 Pierides, tibi, Manse, choro notissime Phœbi,
 Quandoquidem ille alium haud æquo est dignatus honor
 Post Galli cineres, et Mecænatis Hetrusci.
 Tu quoque, si nostræ tantum valet aura Camœnæ,
 Victrices hederas inter, laurosque sedebis.

Te pridem magno felix concordia Tasso
 Junxit, et æternis inscripsit nomina chartis:
 Mox tibi dulciloquum non inscia Musa Marinum
 Tradidit, ille tuum dici se gaudet alumnum,
 Dum canit Assyrios divûm prolixus amores;
 Mollis et Ausonias stupefecit carmine nymphas.
 Ille itidem moriens tibi soli debita vates
 Ossa, tibi soli, supremaque vota reliquit:

Nec manes pietas tua chara fefellit amici,
 Vidimus arridentem operoso ex ære poetam.
 Nec satis hoc visum est in utrumque, et nec pia cessant,
 Officia in tumulo, cupis integros rapere Orco,
 Quà potes, atque avidas Parcarum eludere leges:
 Amborum genus, et varia sub forte peractam
 Describis vitam, moresque, et dona Minervæ;
 Æmulus illius Mycalen qui natus ad altam
 Rettulit Æolii vitam facundus Homeri.
 Ergo ego te, Cliûs et magni nomine Phœbi,
 Manse pater, jubeo longum salvere per ævum
 Missus Hyperboreo juvenis peregrinus ab axe.
 Nec tu longinquam bonus aspernabare Musam,
 Quæ nuper gelidâ vix enutrita sub Arcto
 Imprudens Italas ausa est volitare per urbes.
 Nos etiam in nostro modulantes flumine cygnos
 Credimus obscuras noctis sensisse per umbras,
 Quà Thamæsis late puris argenteus urnis
 Oceani glaucos perfundit gurgite crines:
 Quin et in has quondam pervenit Tityrus oras.

Sed neque nos genus incultum, nec inutile Phœbo.
 Quà plaga septeno mundi sulcata Trione
 Brumalem patitur longâ sub nocte Boöten.
 Nos etiam colimus Phœbum, nos munera Phœbo
 Flaventes spicas, et lutea mala canistris,
 Halantemque crocum (perhibet nisi vana vetustas
 Misimus, et lectas Druidum de gente choreas.
 Gens Druides antiqua sacris operata deorum
 Heroum laudes imitandaque gesta canebant)
 Hinc quoties festo cingunt altaria cantu,
 Delo in herbosâ, Graiæ de more puellæ,
 Carminibus lætis memorant Corineïda Loxo,
 Fatidicamque Upin, cum flavicomâ Hecaërge,
 Nuda Caledonio variatas pectora fuco.

Fortunate senex, ergo, quacunque per orbem
 Torquati decus, et nomen celebrabitur ingens,
 Claraque perpetui succrescet fama Marini,
 Tu quoque in ora frequens venies plausumque virorum,
 Et parili carpes iter immortale volatu.
 Dicetur tum sponte tuos habitasse penates
 Cynthius, et famulas venisse ad limina Musas:
 At non sponte domum tamen idem, et regis adivit
 Rura Phœtiadæ cœlo fugitivus Apollo;
 Ille licet magnum Alciden suscepit hospes;

Tantum ubi clamoros placuit vitare bubulcos,
 Nobile mansueti cessit Chironis in antrum,
 Irriguos inter saltus, frondosaque tecta,
 Peneium prope rivum : ibi sæpe sub ilice nigrâ,
 Ad citharæ strepitum, blandâ prece victus amici
 Exilii duros lenibat voce labores.

Tum neque ripa suo, barathro nec fixa sub imo
 Saxa stetero loco, nutat Trachinia rupes,
 Nec sentit solitas, immania pondera, silvas,
 Emotæque suis properant de collibus orni.
 Mulcenturque novo maculosi carmine lynces.

Diis dilecte senex, te Jupiter æquus oportet
 Nascentem, et miti lustrarit lumine Phœbus,
 Atlantisque nepos; neque enim nisi charus ab ortu
 Diis superis poterit magno favisse poetæ
 Hinc longæva tibi lento sub flore senectus
 Vernat, et Æsonios lucratur vivida fusos,
 Nondum deciduos servans tibi frontis honores,
 Ingeniumque vigens, et adultum mentis acumen.
 O mihi si mea sors talem concedat amicum,
 Phœbæos decorasse viros qui tam bene nôrit,
 Si quando indigenas revocabo in carmina reges,
 Arturumque etiam sub terris bella moventem,
 Aut dicam invictæ sociali fœdere mensæ
 Magnanimos heroas, et (O modo spiritus adsit!)
 Frangam Saxonicas Britonum sub Marte phalanges
 Tandem ubi non tacitæ permensus tempora vitæ,
 Annorumque satur, cineri sua jura relinquam
 Ille mihi lecto madidis astartet ocellis,
 Astanti sat erit si dicam sim tibi curæ
 Ille meos artus, liventi morte solutos,
 Curaret parva componi molliter urna.
 Forsitan et nostros ducat de marmore vultus,
 Nectens aut Paphia myrti aut Parnasside lauri
 Fronde comas, at ego segura pace quiescam.
 Tum quoque, si qua fides, si præmia certa bonorum,
 Ipse ego cœlicolûm semotus in æthera divûm,
 Quò labor et mens pura vehunt, atque ignea virtus,
 Secreti hæc aliqua mundi de parte videbo
 (Quantum fata sinunt) : et tota mente serenum
 Ridens purpureo suffundar lumine vultus,
 Et simul æthereo plaudam mihi lætus Olympo.

EPITAPHIUM DAMONIS.

ARGUMENTUM.

Thyrsis et Damon ejusdem viciniae pastores, eadem studia sequati à pueritiâ amici erant, ut qui plurimum. Thyrsis animi causâ profectus peregrè de obitu Damonis nuncium accepit. Domum postea reversus, et rem ita esse comperto,¹ se suamque solitudinem hoc carmine deplorat. Damonis autem sub personâ hic intelligitur CAROLUS DEODATUS ex urbe Hetruriæ Luca paterno genere oriundus, ætera Anglus; ingenio, doctrinâ, clarissimisque cæteris virtutibus lum viveret, juvenis egregius.

HIMERIDES nymphæ (nam vos et Daphnin et Hylan,
Et plorata diu meministis fata Bionis)
Dicite Sicelicum Thamesina per oppida carmen:
Quas miser effudit voces, quæ murmura Thyrsis,
Et quibus assiduis exercuit antra querelis,
Fluminaque, fontesque vagos, nemorumque recessus,
Dum sibi præreptum queritur Damona, neque altam
Luctibus exemit noctem loca sola pererrans.
Et jam bis viridi surgebat culmus arista,
Et totidem flavas numerabant horrea messes,
Ex quo summa dies tulerat Damona sub umbras,
Nec dum aderat Thyrsis; pastorem scilicet illum
Dulcis amor Musæ Thusca retinebat in urbe.
Ast ubi mens expleta domum, pecorisque relictæ
Cura vocat, simul assuetâ seditque sub ulmo,
Tum verò amissum tum denique sentit amicum
Cœpit et immensum sic exonerare dolorem.

Ite domum impasti, domino jam non vacat, agni
Hei mihi! quæ terris, quæ dicam numina cœlo,
Postquam te immiti rapuerunt funere, Damon!
Siccine nos linqvis, tua sic sine nomine virtus
Ibit, et obscuris numero sociabitur umbris?
At non ille, animas virgâ qui dividit aureâ,
Ista velit, dignumque tui te ducat in agmen,
Ignavumque procul pecus arceat omne silentium.

Ite domum impasti, domino jam non vacat, agni
Quicquid erit, certè, nisi me lupo antè videbit,
Indeplorato non comminuere sepulchro,
Constabitque tuus tibi honos, longumque vigebit
Inter pastores: illi tibi vota secundo
Solvere post Daphnin, post Daphnin dicere laudes

¹ Comperiens edit. Fenton.

Gaudebunt, dum rura Pales, dum Faunus amabit :
 Si quid id est, priscamque fidem coluisse, piúmque,
 Palladiasque artes, sociumque habuisse canorum

Ite domum impasti, domino jam non vacat, agni.
 Hæc tibi certa manent, tibi erunt hæc præmia, Damon
 At mihi quid tandem fiet modo? quis mihi fidus
 Hærebit lateri comes, ut tu sæpe solebas
 Frigoribus duris, et per loca foeta pruinis,
 Aut rapido sub sole, siti morientibus herbis,
 Sive opus in magnos fuit eminüs ire leones,
 Aut avidos terrere lupos præsepibus altis,
 Quis fando sopire diem, cantuque solebit?

Ite domum impasti, domino jam non vacat, agni.
 Pectora cui credam? quis me lenire docebit
 Mordaces curas, quis longam fallere noctem
 Dulcibus alloquiis, grato cum sibilat igni
 Molle pyrum, et nucibus strepitat focus, et malus auster
 Miscet cuncta foris, et desuper intonat ulmo?

Ite domum impasti, domino jam non vacat, agni.
 Aut æstate, dies medio dum vertitur axe,
 Cum Pan æsculeâ somnum capit abditus umbrâ,
 Et repetunt sub aquis sibi nota sedilia nymphæ,
 Pastoresque latent, stertit sub sepe colonus,
 Quis mihi blanditiasque tuas, quis tum mihi risus,
 Cecropiosque sales referet, cultosque lepores?

Ite domum impasti, domino jam non vacat, agni.
 At jam solus agros, jam pascua solas oberro,
 Sicubi ramosæ densantur vallibus umbræ,
 Hic serum expecto, supra caput imber et Eurus
 Triste sonant, fractæque agitata crepuscula sylvæ.

Ite domum impasti, domino jam non vacat, agni.
 Heu, quam culta mihi prius arva procacibus herbis
 Involvuntur, et ipsa situ seges alta fatiscit!
 Innuba neglecto marcescit et uva racemo,
 Nec myrteta juvant; ovium quoque tædet, at illæ
 Mœrent, inque suum convertunt ora magistrum.

Ite domum impasti, domino jam non vacat, agni.
 Tityrus ad corylos vocat, Alphesibœus ad ornos,
 Ad salices Ægon, ad flumina pulcher Amyntas,
 "Hic gelidi fontes, hic illi^a gramina musco,
 Hic Zephyri, hic placidas interstrepit arbutus undas;"
 Ista canunt surdo, frutices ego nactus abibam.

Ite domum impasti, domino jam non vacat, agni.
 Mopeus ad hæc nam me redeuntem forte notarat

(Et callebat avium linguas, et sidera Mopsus),
 "Thyrsi quid hoc?" dixit, "quæ te coquit improbabilis?
 Aut te perdit amor, aut te male fascinat astrum,
 Saturni grave sæpe fuit pastoribus astrum,
 Intimaque obliquo figit præcordia plumbo."

Ite domum impasti, domino jam non vacat, agni.
 Mirantur nymphæ, et "quid te, Thyrsi, futurum est?
 Quid tibi vis?" aiunt, "non hæc solet esse juventæ
 Nubila frons, oculique truces, vultusque severi,
 Ælla choros, lususque leves, et semper amorem
 Jure petit, bis ille miser qui serus amavit."

Ite domum impasti, domino jam non vacat, agni.
 Venit Hyas, Dryopeque, et filia Baucidis Ægle,
 Docta modos, citharæque sciens, sed perdita fastu,
 Venit Idumanii Chloris vicina fluenti;
 Nil me blanditiæ, nil me solantia verba,
 Nil me, si quid adest, movet, aut spes ulla futuri.

Ite domum impasti, domino jam non vacat, agni
 Hei mihi, quam similes ludunt per prata juvenci,
 Omnes unanimi secum sibi lege sodales!
 Nec magis hunc alio quisquam secernit amicum
 De grege, sic densi veniunt ad pabula thoes,
 Inque vicem hirsuti paribus junguntur onagri;
 Lex eadem pelagi, deserto in littore Proteus
 Agmina phocarum numerat, vilisque volucrum
 Passer habet semper quicum sit, et omnia circum
 Farra libens volitet, sero sua tecta revisens,
 Quem si sors letho objecit, seu milvus adunco
 Fata tulit rosero, seu stravit arundine fossor,
 Protinus ille alium socio petit inde volatu
 Nos durum genus, et diris exercita fatis
 Gens homines aliena animis, et pectore discors,
 Vix sibi quisque parem de millibus invenit unum
 Aut si sors dederit tandem non aspera votis,
 Illum inopina dies, qua non speraveris hora,
 Surripit, æternum linquens in sæcula damnum

Ite domum impasti, domino jam non vacat, agni
 Heu quis me ignotas traxit vagus error in oras
 Ire per aëreas rupes, Alpemque nivosam!
 Ecquid erat tanti Romam vidisse sepultam
 (Quamvis illa foret, qualem dum viseret olim,
 Tityrus ipse suas et oves et rura reliquit);
 Ut te tam dulci possem caruisse sodale,
 Possem tot maria et alta tet interponere montes.

Tot sylvas, tot saxa tibi, fluviosque sonantes!
 Ah certè extremùm licuisset tangere dextram,
 Et bene compositos placidè morientis ocellos,
 Et dixisse, "Vale, nostri memor ibis ad astra."

Ite domum impasti, domino jam non vacat, agni.
 Quamquam etiam vestri nunquam meminisse pigebit,
 Pastores Thusci, Musis operata Juventus,
 Hic Charis, atque Lepos; et Thuscus tu quoque, Damon
 Antiquâ genus unde petis Lucumonis ab urbe.
 O ego quantus eram, gelidi cum stratus ad Arni
 Murmura, populeumque nemus, quâ mollior herba,
 Carpere nunc violas, nunc summas carpere myrtos,
 Et potui Lycidæ certantem audire Menalcam!
 Ipse etiam tentare ausus sum, nec puto multùm
 Displicui, nam sunt et apud me mœnera vestra
 Fiscellæ, calathique, et cerea vincla cicutæ:
 Quin et nostra suas docuerunt nomina fagos
 Et Datis, et Francinus, erant et vocibus ambo
 Et studiis noti, Lydorum sanguinis ambo.

Ite domum impasti, domino jam non vacat, agni.
 Hæc mihi tum læto dictabat roscida luna,
 Dum solus teneros claudebam cratibus hædos
 Ah quoties dixi, cùm te cinis ater habebat,
 Nunc canit, aut lepori nunc tendit retia Damon,
 Vimina nunc textit, varios sibi quod sit in usus!
 Et quæ tum facili sperabam mente futura
 Arripui voto levis, et præsentia finxi:
 "Heus bone numquid agis? nisi te quid forte retardat,
 Imus? et argutâ paulùm recubamus in umbrâ,
 Aut ad aquas Colni, aut ubi jugera Cassibelauni?
 Tu mihi percurres medicos, tua gramina, succos,
 Helleborùmque, humilésque, crocos, foliùmque, hyacinthi
 Quasque habet ista palus herbas, artesque medentùm."
 Ah pereant herbæ, pereant artesque medentùm,
 Gramina, postquam ipsi nil profecere magistro.
 Ipse etiam, nam nescio quid mihi grande sonabat
 Vistula, ab undecimâ jam lux est altera nocte,
 Et tum forte novis admôram labra cicutis,
 Dissiluerè tamen ruptâ compage, nec ultra
 Ferre graves potuere sonos; dubito quoque ne sinu
 Turgidulus, tamen et referam; vos cedite, sylvæ.

Ite domum impasti, domino jam non vacat, agni.
 Ipse ego Dardaniæ Rutupina per æquora puppes
 Dicam, et Pandrasides regnum vetus Inogeniæ,

Brennūmque Arvigarūmque duces, priscūmque Belinaum
 Et tandem Armoricos Britonum sub lege colonos;
 Tum gravidam Arturo fatali fraude Iögernen,
 Mendaces vultus, assumptaque Gorlois arma,
 Merlini dolus. O mihi tum si vita supersit,
 Tu procul annosa pendebis fistula pinu
 Multūm oblita mihi, aut patriis mutata Camœnis
 Brittonicum strides, quid enim? omnia non licet uni;
 Non sperāsse uni licet omnia; mi satis ampla,
 Merces, et mihi grande decus (sim ignotus in ævum
 Tum licet, externo penitusque inglorius orbi)
 Si me flava comas legat Usa, et potor Alauni,
 Vorticibusque frequens Abra, et nemus omne Treantæ,
 Et Thamesis meus ante omnes, et fusca metallis
 Tamara, et extremis me discant Orcades undis.

Ite domum impasti, domino jam non vacat, agni.
 Hæc tibi servabam lentâ sub cortice lauri,
 Hæc, et plura simul, tum quæ mihi pocula Mansus,
 Mansus Chalcidicæ non ultima gloria ripæ,
 Bina dedit, mirum artis opus, mirandus et ipse,
 Et circum gemino cǣ averat argumento:
 In medio rubri maris unda, et odoriferum ver,
 Littora longa Arabum, et sudantes balsama sylvæ,
 Has inter Phœnix divina avis, unica terris,
 Cærulœum fulgens diversicoloribus alis
 Auroram vitreis surgentem respicit undis.
 Parte alia polus omnipatens, et magnus Olympus,
 Quis putet? hic quoque Amor, pictæque in nube pharetræ
 Arma corusca faces, et spicula tincta pyropo;
 Nec tenues animas, pectūsque ignobile vulgi
 Hinc ferit, at circūm flammantia lumina torquens
 Semper in erectum spargit sua tela per orbem
 Impiger, et pronos nunquam collimat ad ictus,
 Hinc mentes ardere sacræ, formæque deorum.

Tu quoque in his, nec me fallit spec lubrica, Damon,
 Tu quoque in his certè es, nam quò tua dulcis abiret
 Sanctâque simplicitas, nam quò tua candida virtus?
 Nec te Lethæo fas quæsivisse sub orco,
 Nec tibi conveniunt lacrymæ, nec flebimus ultrâ,
 Ite procul lacrymæ, purum colit æthera Damon,
 Æthera purus habet, pluvium pede reppulit arcum.
 Heroūmque animas inter, divósque perennes,
 Æthereos haurit latices, et gaudia potat
 Ore sacro Quin tu cœli post jura recepta

Dexter ades, placidusque fave quicumque vocaris,
 Seu tu noster eris Damon, sive æquior audis
 Diodotus, quo te divino nomine cuncti
 Cœlicolæ nôrint, sylvisque vocabere Damon.
 Quòd tibi purpureus pudor, et sine labe juventus
 Grata fuit, quòd nulla tori libata voluptas,
 En etiam tibi virginei servantur honores;
 Ipse caput nitidum cinctus rutilante corona,
 Lætâque frondentis gestans umbracula palmæ
 Æternum perages immortales hymenæos;
 Cantus ubi, choreisque furit lyra mista beatis,
 Festa Sionæo bacchantur et Orgia thyrsos.

JANUARY 23, 1646.

AD JOANNEM ROUSIUM OXONIENSIS ACADEMIÆ
 BIBLIOTHECARIUM.

De libro Poematum amisso, quem ille sibi denuo mitti postulabat,
 ut cum aliis nostris in Bibliotheca publica reponeret, ode.

STROPHE I.

GEMELLE cultu simplici gaudens liber,
 Fronde licet geminâ,
 Munditièque nitens non operosâ,
 Quam manus attulit
 Juvenilis olim,
 Sedula tamen haud nimii poetæ;
 Dum vagus Ausonias nunc per umbras,
 Nunc Britannica per vireta lusit
 Insons populi, barbitoque devius
 Indulsit patrio, mox itidem pectine Daunio
 Longinquum intonuit melos
 Vicinis, et humum vix tetigit pedes.

ANTISTROPHE.

Quis te parve liber, quis te fratribus
 Subduxit reliquis dolo?
 Cum tu missus ab urbe,
 Docto jugiter obsecrante amico,
 Illustre tendebas iter
 Thamesis ad incunabula

Cærulei patris,
 Fontes ubi limpidi
 Aonidum, thyasusque sacer
 Orbi notus per immensos
 Temporum lapsus redeunte cælo,
 Celeberque futurus in ævum?

STROPHE II.

Modò quis deus, aut editus deo
 Pristinam gentis miseratus indolem
 (Si satis noxas luimus priores,
 Mollique luxu degener otium),
 Tollat nefandos civium tumultus,
 Almaque revocet studia sanctus,
 Et relegatas sine sede Musas
 Jam penè totis finibus Angligenûm,
 Immundasque volucres
 Unguibus imminentes
 Figat Apollineâ pharetra
 Phinéamque abigat pestem procul amne Pegaséo?

ANTISTROPHE.

Quin tu, libelle, nuntii licet malâ
 Fide, vel oscitantîâ,
 Semel erraveris agmine fratrum,
 Seu quis te teneat specus,
 Seu qua te latebra, forsàn unde vili
 Callo tereris institoris insulsi,
 Lætare felix, en iterum tibi
 Spes nova fulget posse profundam
 Fugere Lethen, vehique superam
 In Jovis aulam remige pennâ;

STROPHE III.

Nam te Roüsîus sui
 Optat peculî, numeróque justo
 Sibi pollicitum queritur abesse,
 Rogatque venias ille cujus inclyta
 Sunt data virûm monumenta curæ:
 Téque adytis etiam sacris
 Voluit reponi, quibus et ipse præsidet
 Æternorum operum custos fidelis;
 Quæstorque gazæ nobilioris,
 Quàm cui præfuit Iôn,

Clarus Erechtheides,
 Opulenta dei per templa parentis,
 Fulvosque tripodas, donaque Delphica,
 Iön Actæâ genitus Creusâ.

ANTISTROPHE.

Ergo tu visere lucos
 Musarum ibis amœnos,
 Diamque Phœbi rursus ibis in domum,
 Oxoniâ quam valle colit,
 Delo posthabitâ,
 Bifidôque Parnassi jugo :
 Ibis honestus,
 Postquam egregiam tu quoque sortem
 Nactus abis, dextri prece sollicitatus amœni.
 Illic legêris inter alta nomina
 Authorum, Graiæ simul et Latinæ
 Antiqua gentis lumina, et verum decus

EPODOS.

Vos tandem haud vacui mei labores,
 Quicquid hoc sterile fudit ingenium,
 Jam serò placidam sperare jubeo
 Perfunctam invidiâ requiem, sedesque beatas,
 Quas bonus Hermes
 Et tutela dabit solers Roüsi,
 Quo neque lingua procax vulgi penetrabit, atque longæ
 Turba legentum prava facesset ;
 At ultimi nepotes,
 Et cordatior ætas,
 Judicia rebus æquiora forsitan
 Adhibebit integro sinu.
 Tum, livore sepulta,
 Si quid meremur sana posteritas sciet,
 Roüsio favente.

Ode tribus constat Strophis, totidémque Antistrophis, unâ demum Epodo clausis, quas, tametsi omnes nec versuum numero, nec certis abique colis exactè respondeant, ita tamen secuimus, commodè legendi potiùs, quàm ad antiquos concinendi modos, rationem spectantes. Alioquin hoc genus rectiùs fortasse dici monostrophicum debuerat. Metra partim sunt *κατὰ σχέσιν*, partim *ἀπολελυμένα*. Phaleucia quæ sunt, spondæum tertio loco bis admittunt, quod idem in secundo loco Catullus ad libitum fecit.

AD CHRISTINAM SUECORUM REGINAM NOMINE
CROMWELLI.¹

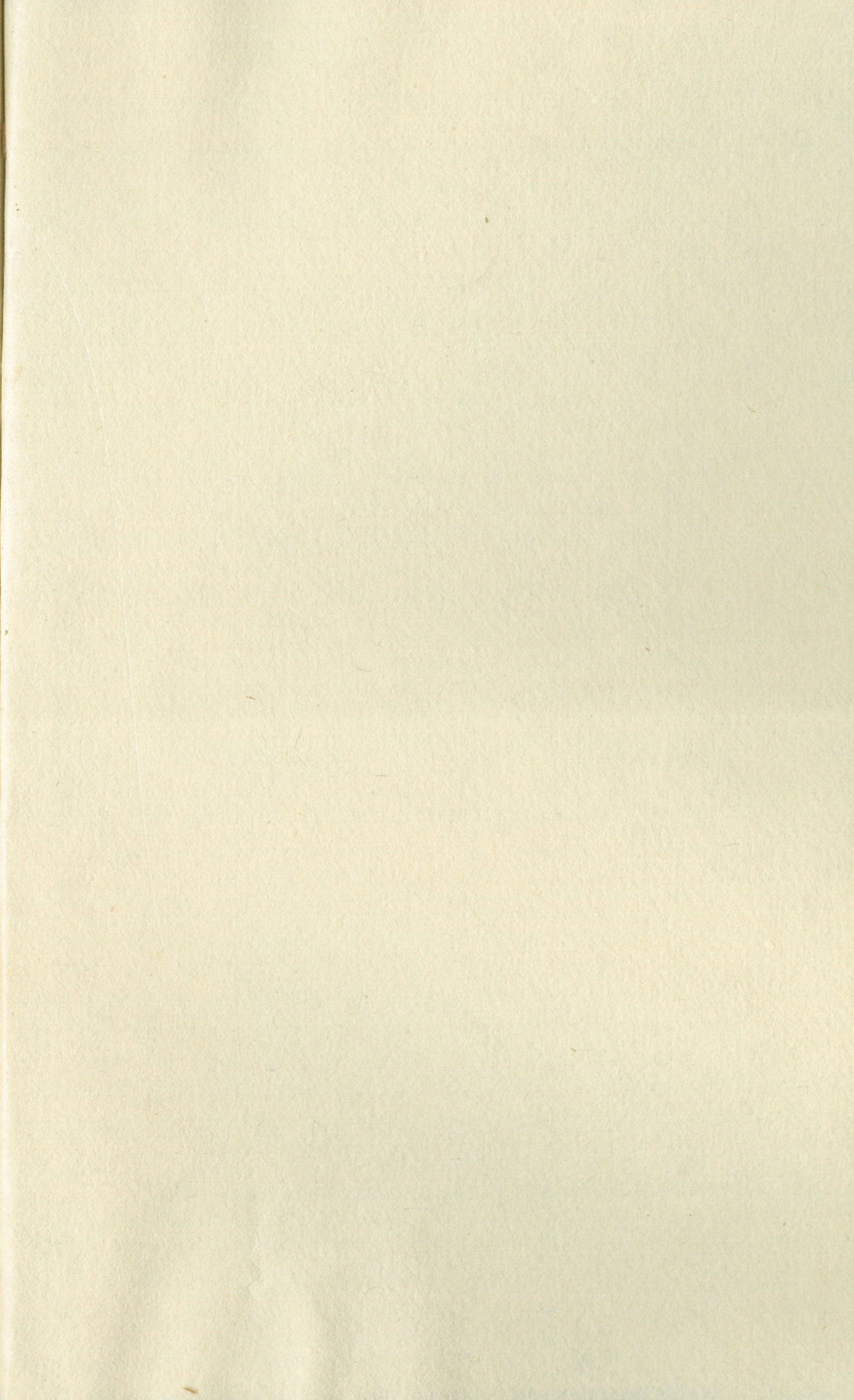
BELLIPOTENS virgo, septem regina trionum,
Christina, Arctoï lucida stella poli!
Cernis quas merui dura sub casside rugas,
Utque senex armis impiger ora tero;
Invia fatorum dum per vestigia nitor,
Exequor et populi fortia jussa manu.
Ast tibi submittit frontem reverentior umbra;
Nec sunt hi vultus regibus usque truces.

¹ These verses were sent to Christina Queen of Sweden, with Cromwell's picture, and are by some ascribed to Andrew Marvel, as by others to Milton; but I should rather think they were Milton's, being more within his province as Latin secretary.

The End

THE END,

Milton

~~Scott~~ ~~Milton~~ ~~Hessia~~

Milton Hessia

As the words of the
 of the words of the
 of the words of the

As storm on calm at length he ^{shook} ~~deeps~~ ^{speaks}
 the hoarse silence with more hoarse voice -
 Voice ho - that he but lays'. A sudden dull
 Fell on my soul & fear my skin he joyed
 And shock my limbs. A voice terrible
 that ^{it} the dead the cow and nothing dead
 with eyeballs listless should never speak
 A voice only theirs would be. The lays did
 Along the palace ^{ring} whole - no man's part.
 No hoarse bay, no raven crowing hoarse -
 His voice of awe at night could ever reach
 Power so horrid. Pillar, hall and cave
 Echoed that voice enorm, and loud was
 Echoed in my t' increase my fear.

Reus dull along my forehead

who am I? I am myself
 Myself. Myself, indeed, the happy man,
 didst ever know that I am even myself
 here do I suffer pain's thapros my
 regard me well - for I am even myself
 dry very self. Pain's me as well, then

